

ՄԻ՝ ՎՅԱՏԻՐ

Մի վհատիր, որ քեզ այդպէս
Բախտը հեգնեց անիրաւ.
Որ նոր ելած դու ասպարէզ՝
Ճաշակեցիր վիշտ ու ցաւ:

Նայիր երկինք, այնտեղ բարդ բարդ
Կուտուած ամպեր, շանթ, կայծակ...
Բայց սարը, տէս, կանգնած հպարտ,
Գլուխը վեր, համարձակ:

Դու էլ, ընկեր, սարի նման
Կանգնիր անվախ, անյողդողդ.
Անթիւ ցաւեր թող գան, գնան,
Կռուիր միշտ քաջ, միշտ խրոխտ...

ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ ՊԵՐՈՍԵԱՆ
